

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chełmickowski, wiadomości potocznych Bogdan Piotrowski, za inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo: Drukarnia Polska Spółka Akcyjna
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 461² Wydanie P

Poznań, wtorek dnia 8 października 1935

Rok 30

Poznań, 7 października.

Oszczędność, gospodarność i racjonalność wydatków

Sprawa oszczędności w gospodarce publicznej nabiera znowu znaczenia. Nawet ci, którzy twierdzili, że te oszczędności doszły już do swojego kresu, dzisiaj uznają, że można je przeprowadzić, i to w znacznych rozmiarach. Dostrzegli to, czego nie chcieli widzieć przez długie lata. Przyznają, że czasami wydaje się niepotrzebnie pieniądze państwowe.

Coprządka długa jest droga między rozumieniem tej prawdy a jej przeprowadzeniem w praktyce. Wiele na tej drodze znajduje się przeszkód. A przede wszystkim nie wszyscy dobrze rozumieją, na czym naprawdę polegają te oszczędności, nie zdają sobie sprawy z ważnego ich znaczenia.

Najpierw oszczędność, pojęta najzwyklej. Oznacza ona powstrzymanie się od wydatku, na który nie stać skarbu, — zarówno od wydatku niepotrzebnego, jak i nawet bardzo potrzebnego. Chodzi tu o to, by nie wydawać więcej, niż się ma, by nie dopuszczać do deficytu.

Taką oszczędność musi dzisiaj praktykować każdy minister skarbu, każdy kierownik administracji publicznej, odpowiedzialny za jej finanse. Stan oszczędnościowy wyraża się przede wszystkim w kontroli wszystkich tytułów wydatków, wszystkich pozycji budżetu; trzeba skreślić to, co tylko da się skreślić.

Na tem nie koniec. Potrzebny jest dalszy etap, wyrażający się w gospodarności wydatków. Nazywamy tak troskę o to, czy wszystkie wydatki, które zostaną po skreśleniach z oszczędności, dawały jak największy wynik w porównaniu z kosztami (nakładami), by były najbardziej ekonomiczne. Czy przypadkiem nie wydaje się za dużo w stosunku do celu, czy tego samego wyniku nie można osiągnąć tańszym kosztem?

Brak gospodarności może się przejawiać zarówno w niepotrzebnych wydatkach rzeczowych, w zbytku budowlanym i reprezentacyjnym, jak i w wzroście aparatu biurokratycznego, który pochłania nieraz lwią część wydatków, przeznaczonych na właściwe cele.

Wreszcie bardzo ważnym jest przestrzeganie racjonalności wydatków. W potrzebach państwowych istnieje pewna hierarchja; przestrzegać jej trzeba i w wydatkach. Istnieją wydatki bardziej pilne i takie, które można odłożyć. Istnieją inwestycje, które wzmagają siły gospodarstwa narodowego, jak również i inwestycje, wymagające w przyszłości nowych, nieproduktywnych wydatków na ich utrzymanie. Rozpoczyna się jakies budowlę bez należytego planu i zabez-

Możliwość szybkiego zakończenia wojny?

Nowy apel Mussoliniego pod adresem Anglii za pośrednictwem wywiadu w „Paris Soir” — Adua jeszcze nie zajęta? — Sytuacja w Addis - Abebie

Warszawa. (Tel. wł.) Korespondent paryski „Kurjera Warszawskiego” stwierdza, że w ciągu niedzieli, zaszły fakty, uprawniające do przypuszczeń, iż likwidacja wojny afrykańskiej może szybko nastąpić. Przedewszystkiem zajęcie Adui przez wojska włoskie zadostęczyło ambicjom narodowym Włoch. Dalej zasługuje na specjalną uwagę apel Mussoliniego do Anglii, wystosowany za pośrednictwem wywiadu „Paris Soir”.

Mussolini powiada w tym wywiadzie, że konflikt pomiędzy Anglią i Włochami byłby największym szaleństwem. Ani zbliska, ani zdaleka, ani bezpośrednio, ani pośrednio celem Italii nie jest szkoda interesom imperjum brytyjskiego. Dlatego pragnie, aby w Londynie zrozumiano położenie Włoch i zechciano wycofać z morza Śródziemnego siły, które tam zmobilizowano. Z chwilą, gdy to nastąpi, będzie przywrócone wzajemne zaufanie.

Istnieją trzy możliwości rozwiązania zagadnień: z Genewą, bez niej i przeciw niej. Mussolini nie jest zwolennikiem tego ostatniego sposobu i twierdzi, że nawet na terenie Genewy można znaleźć rozwiązanie sytuacji. Żołnierze włoscy w Abisynji są gotowi w każdej chwili zamienić karabiny na kosy. W końcu wódz faszystów wyraża specjalne uznanie Lavalowi.

Dziś odbędzie się posiedzenie Rady Ligi, która ma się zastanowić, czy istotnie zachodzi wypadek napaści, a więc pogwałcenie paktu Ligi i kogo należy uważać za napastnika. W środę zapadnie decyzja co do sankcyj, które będą minimalne i obliczone na stopniowe spotęgowanie. Podobnie Laval występuje z projektem, aby peryferja państwa abisyńskiego były oddane pod protektorat Ligi Narodów, a centrum państwa oddane bez ścisłego określenia mandatu. (w)

W jutrzejszym wydaniu głównym:

Z OBRAD W AGNIETENKAPEL
przez dr. Władysława Folkierskiego
prof. Uniwersytetu Jagiellońskiego.

pieczenia funduszy na wykończenie; wówczas marnuje się uwięziony kapitał.

Między różnymi robotami publicznymi powinna być pełna koordynacja; nie powinno się czekać na różne uzupełniające roboty w innych działach, gdy się już włożyło wiele pieniędzy w jakąś budowlę.

Czy naprawdę przestrzega się w naszej gospodarce publicznej oszczędności, gospodarności i racjonalności? W odpowiedzi na to możnaby napisać całe tomy z bardzo smutnymi cyframi i obrazami. Nie wszystko można usprawiedliwić brakiem doświadczenia młodego aparatu państwowego. W każdym razie powinno być coraz mniej tych niedomagań.

O pieniądze bardzo trudno. Znany ekonomista włoski Maffeo Pantaleoni napisał kiedyś — w odpowiedzi na ankietę finansową Ligi Narodów —, że podatki potrafi nakładać byle głupiec. Nie używając tak drastycznych okre-

Paryż. (PAT.) „Paris Soir” w depeszy z Adui podaje opis zdobycia Adui:

O świcie oddział piechoty dotarł do pierwszych uliczek Adui. Zajęto przede wszystkim gmach konsulatu włoskiego, w którym nie znaleziono nikogo, choć wszystko w lokalu było w porządku, a na gmachu powiewał nienaruszony sztandar włoski.

Od tej chwili toczyły się walki w poszczególnych częściach miasta, gdzie tworzyły się ogniska oporu. Włosi okrążyli Aduę. 7000 wojowników plemienia Dankali tamowało połączenie dwu skrzydeł armii włoskiej.

Adis Abeba. (PAT.) Wszyscy obywatele włoscy oprócz urzędników

poselstwa i konsulatu opuścili Adis Abebę. Wyjechało 3 lekarzy ze szpitala włoskiego, 8 księży i kilkunastu kupców z Dodekanezu, ogółem 56 osób. Niektórzy oświadczyli, że wrócą za parę dni.

Koła włoskie mówią, że poselstwo pozostanie w Adis Abebie. Korzysta ono z opieki władz, a pozostaje w stolicy w celu wznowienia rokowań, gdyby Abisynja sobie tego życzyła. Włosi mówią, że w ciągu miesiąca ich armja dojdzie do rzeki Takkaz, a wówczas rozpoczyna się układy.

Londyn (PAT) Ag. Reutersa donosi z Addis-Abeby:

W chwili obecnej Adua nie znajduje się ani w posiadaniu Włoch, ani Abisyńczyków.

Hitler o sytuacji wewnętrznej Rzeszy

Znamienne wywody kanclerza w związku z obecną sytuacją gospodarczą Rzeszy

Berlin. (PAT.) W miejscowości hanowerskiej Bueckeburg u stóp góry tejszkiej odbył się dziś doroczny obchód dożynek niemieckich.

Punktem kulminacyjnym była mowa Hitlera. Zawierała ona ważne akcenty z zakresu polityki wewnętrznej. Kanclerz zaznaczył, że Niemcy są w sytuacji gospodarczej o wiele cięższej niż inne narody, gdyż nie posiadają ani przestrzeni do życia ani podstaw do wystarczającego wyżywienia, jakie dane są innym narodom. Mimo to rząd narodowo-socjalistyczny potrafił rozwiązać wspomniane zagadnienie bezpieczeństwa i wyżywienia lepiej, niż uczyniły inne kraje o lepszych warunkach. Ale Niemcy, chcąc żyć, muszą prowadzić swoją gospodarkę planowo.

Kanclerz podkreślił tu konieczność

bezwartkowego poddania się nakazom rządu, jako odpowiedzialnego przed całym narodem i niezwiązanego z interesami poszczególnych kół i stanów.

Zkolei wskazał, że polityką utrzymania cen i płac na tym samym poziomie była bezwartkowo konieczna w danej sytuacji. Zmiana tej polityki musiałaby doprowadzić w konsekwencji do dewaluacji marki niemieckiej, a tem samem spowodować katastrofę gospodarczą Niemiec. Oczekuje, że w tej walce wszyscy robotnicy i chłopci oraz wszyscy przedsiębiorcy staną za rządem jak jeden mąż.

Dalej, po zapewnieniach pokojowych, oświadczył:

„Znamy warunki naszej egzystencji oraz trudności naszej walki życiowej i chcemy tylko, aby dano nam w spokoju spełnić nasze wielkie zadania. Naród niemiecki nie chce nikomu wyrządzić krzywdy, ale też od nikogo nie ścierpi żadnej krzywdy. Powstała znowu armja niemiecka i niemiecka flota. Niemieckie miasta i wsie otrzymały ochronę. Czuwa na niem silny naród, czuwa broń powietrzna.”

Ubytek ludności we Francji

Paryż. (PAT.) W ciągu drugiego kwartału b. r., jak wynika z ogłoszonych danych statystycznych, urodziło się we Francji 164.680 dzieci, podczas gdy ogólna liczba zgonów wyniosła — 164.156.

Statystyka pierwszych 6 miesięcy b. r. wykazuje poważną nadwyżkę zgonów nad cyfrą urodzin. Nadwyżka ta wyraża się w liczbie 32.932.

Strajk farmerów

Nowy Jork. (Tel. wł.) W stanach Illinois i Wisconsin wzmaga się strajk farmerów, którzy wystawiają na drogach posterunki, by uniemożliwić dostawę mleka do miast. W licznych farmach stwierdzono, że mleczarze wiali do baniek naftę.

W Kensha (stan Wisconsin) usiłowała grupa farmerów zatrzymać kilka wozów z mlekiem. W czasie starć jeden farmer został zabity a kilku rannych. Celem strajku jest podniesienie cen mleka.

R. RYBARIKI.

„Zło straszne”

Temi słowy w wywiadzie, poświęconym nowemu Sejmowi, nazwał p. premier Sławek interwencje poselskie w sprawach prywatnych. Interwencje te mają być „stanowczo zakazane”, a jeżeli posłowie w pewnych wypadkach będą uważali, że ich wyborcom dzieje się krzywda ze strony administracji rządowej, to niech wnoszą interpelacje, które w nowym regulaminie mają być zwolnione od wymogu większej ilości podpisów: wystarczający będzie jeden podpis właściwego interpelanta.

Sprawa ta ma już swoją historję. Walka z nadużywaniem mandatów dla celów prywatnych była jednym z hasel przewrotu majowego. Trzeba przyznać, że przez półtora roku po przewrocie, kiedy istniał jeszcze Sejm, w którym — po poróżnieniu się lewicy z obozem „sanacyjnym” — zasiadało zaledwie kilku stuprocentowych tego obozu przedstawicieli, — mało się słyszało o łazikowaniu posłów po ministerstwach i szukaniu tam protekcji w sprawach prywatnych.

Ten stan rzeczy uległ zmianie w trzecim Sejmie, w którym zasiadł w imponującej liczbie zespół posłów, „współpracujących z rządem”. Kiedy po rozwiązaniu tego Sejmu na polecenie ówczesnego wicepremiera p. Becka kancelarie ministerstw sporządziły wykazy posłów, którzy interwenjowali w sprawach prywatnych, okazało się, że byli to niemal wyłącznie posłowie z B. B. i Klubu Żydowskiego, przyczem pierwszeństwo pod względem ilości tych interwencji przypadło zmarłemu w tych dniach posłowi Wiślickiemu. Wobec takiego wyniku zaniechano ogłoszenia nazwisk posłów - protektorów.

Nie lepiej było w czwartym Sejmie. Kryminalne afery posłów Idzikowskiego i Wojciechowskiego z B. B. rzucają jaskrawe światło na pojmovanie stanowiska posła przez tych ludzi, którzy wybili się na przywódców ruchu rzemieślniczego i zawodowego. Dalecy tu jesteście od uogólnień, ale takie dwa wypadki — nie mówiąc już o pomniejszych Baimagach i Koniarkach — świadczą, że protekcjonizm, któremu wypowiedziano walkę, nie tylko nadal istnieje, ale występuje w coraz drażniejszych przejawach.

Jest to istotnie „straszne zło”, w którego potępieniu p. premier ma z pewnością za sobą całą opinię publiczną. Nie rozumiemy jednak dobrze, dlaczego p. premier w tej sprawie zwraca uwagę tylko na jedną stronę, a mianowicie na interwenjujących posłów. A już bardzo poważne znaki zapytania musimy postawić przy następującym zdaniu wywiadu:

„Prowadzić ono (to „zło” — przyp. nasz) musi do przyznawania — wbrew zasadzie sprawiedliwości — przywilejów różnym proszącym tylko dlatego, że są natarczywi i dokuczają.”

Jakżeto? Więc dlatego, że wyborcy przez swoich posłów w sposób natarczywy i dokuczliwy domagają się przywilejów, to te przywileje mają im być przyznawane nawet wbrew sprawiedliwości? Czy istotnie tak być musi? Czy nie zachodzi tu raczej odwrotny stosunek przyczynowy, a mianowicie czy posłowie dlatego właśnie nie są natar-

czywi, iż wiedzą, że przywileje uzyskać można?

Z innych faktów znamy dobrze ogromną dyscyplinę, panującą w naszej administracji. Gdyby przed 9 laty ogłoszono publicznie zakaz uwzględniania w urzędach zabiegów protekcyjnych — gdyby ten zakaz zaopatrzone odpowiednimi sankcjami i sankcje te wykonywano, — gdyby posłowie przekonali się że ich natarczywość jest bezskuteczna, — to dzisiaj zło protekcjonizmu byłoby z pewnością mniej straszne, aniżeli — zgodnie niestety z prawdą, — przedstawia się p. premierowi.

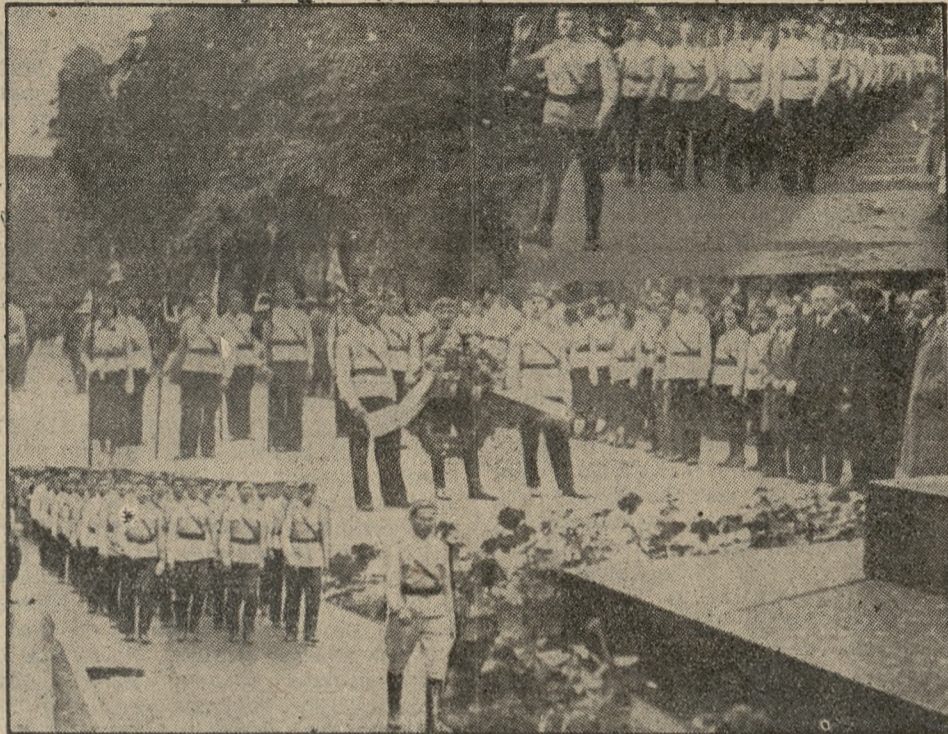
Okazuje się, że nacisk protekcyjny posłów na administrację rządową nie jest monopolem ustroju parlamentarnego i t. zw. sejmowładztwa, jak to dowodzili niektórzy tego ustroju przeciwnicy. Protekcjonizm może rozwijać się

także w ustroju biurokratycznym jako zwyrodniała forma „współpracy” biurokracji z czynnikami, powołanymi do jej kontrolowania. I nie wiadomo zaiste, czy protekcjonizm jednopartyjny nie jest gorszy od wielopartyjnego, przy którym — jeśli nawet pominąć szlachetniejsze przyczyny — istnieje przynajmniej konkurencja i wzajemne patrzenie sobie na palce.

„Zło straszne” trzeba tępić u samych korzeni. Trzeba z niem walczyć nie słowami, nie regulaminem sejmowym, ale czynami, opartymi na zasadach, wśród których naczelné miejsce winna zajmować — równość wszystkich obywateli wobec urzędu. Gdzie tej równości niema, gdzie istnieje podział obywateli na lepszych i gorszych, tam wdziera się protekcjonizm i niszczy państwo.

M. K.

ŚLĄSK W SZEREGACH OBOZU NARODOWEGO

Fragmety z życia kół Str. Nar. w Katowicach. W środku złożenie wieńca u stóp pomnika Powstańców Śląskich.

Zasłużona placówka kulturalno - ideowa

„Myśl Narodowa” przypominała, że właśnie minęło 10 lat od nadania temu wydawnictwu obecnej formy.

Dziesięć lat pracy pisma, poświęconego zagadnieniom kultury polskiej. Normalnie to okres krótki, zwyczajny, nie dający powodu specjalnego do podkreślenia tego faktu. W danym wypadku to moment, zasługujący na szczególne podkreślenie.

Z. Wasilewski objął kierownictwo „Myśli Narodowej” w r. 1925, to jest w okresie silnego wrzenia umysłowego. Był to czas poszukiwania gorączkowego rozmaitych dróg. Fermenty umysłowe pogłębił podówczas bardzo silnie zwycięski zamach faszystowski. Trzeba było włożyć wiele trudu i przetrwać niejedno w myślach społeczeństwa.

Mało kto jest do uprawiania kultury w narodzie tak powołany, jak właśnie Wasilewski. Zaczął od jej krzewienia, stawiając pierwsze kroki w publicystyce i filozofji narodowej pod bokiem czołowych koryfeuszów ruchu narodowego przed laty 40 jako kierownik tygodnika „Głos”, poświęconego również sprawie kultury narodowej.

Były to bardzo ciężkie warunki pracy, ale jedna okoliczność była korzystna: pożądanie przez społeczeństwo słowa krzepiącego i formującego jego kręgosłup duchowy. Bujny ruch umysłowy i organizacyjny, który się rozkręcił jako skutek tej pracy intelektualnej, był jej realnym dorobkiem.

Dorobek „Głosu” zaczynają dzisiaj doceniać nie tylko historycy ruchu wszechpolskiego. Doceniają tę pozycję także i inni, którym przychodziło wówczas walczyć. Przyjdzie czas, kiedy zaczną się doceniać znaczenie „Myśli Narodowej”. Nie zapominajmy, że kierownictwo tego tygodnika w ciągu lat 10, to praca bardzo ofiarna, prowadzona w niezwykle ciężkich i odpowiedzialnych warunkach. Bo zaraz nadszedł maj z jego konsekwencjami, a potem było dziewięć lat walki.

Oto, co sam Wasilewski pisze: Umysłowość ogółu narodowego

„uległa pokusie drzemki, słuchając monotonnej kołysanki, że ktoś, że jakaś elita myśli za wszystkich. Zapewniano nas, że nawet kulturę państwo dostarczy gotówką, nie zdając sobie sprawy, że kultury

Truskawiec-Zdrój

Sezon jesienny do końca października.
Sezon zimowy od 1 grudnia do 1 marca.
d 4392

Senator de Jouvenel

b. ambasador Francji w Rzymie, zmarł nagle w ub. sobotę w Paryżu.

nie można nadać społeczeństwu mechanicznymi środkami materialnymi i biurokratycznymi, lecz że ona wytwarza się w duszach obywateli, wciągniętych do pracy twórczej i służby ofiarnej.”

Na tym posterunku trzeba było budzić z uśpienia, trzeba się było przeciwstawiać materializmowi panującemu, trzeba było w dobie prostracji psychicznej bronić pierwiastków idealistycznych.

Walkę tę ma dzisiaj Wasilewski, jak i obóz narodowy, właściwie za sobą. Lada dzień rozbrzmia surmy zwycięskie. W duszach walczących i w duszach odpowiedzialnych i zdających sobie sprawę z rzeczywistości kierowników los walki został rozstrzygnięty na korzyść ruchu narodowego. Zaczyna się druga faza walki: umacniania zwycięstwa i jego wyzyskania należytego dla przyszłości.

Jest jeszcze jedna dziedzina zwycięstwa. „Myśl Narodowa” należy do niewielu pism, które pogłębiły w społeczeństwie znawstwo kwestji żydowskiej. Nikt tyle nie włożył w to twórczej inicjatywy intelektualnej, inni podjęli dzieło już rozpoczęte. Tu jej zasługi są bezcenne.

Tembardziej, że praca odbywała się w warunkach najtrudniejszych: w najfatalniejszej atmosferze otoczenia, podległego dużym wpływom żydowskim, pośród borykania się finansowego, wśród niemożności operowania nazwiskami, lecz konieczności skrywania się za pseudonimy.

W Polsce, liczącej 33 miliony ludności, obok „Myśli Narodowej” wychodzi tylko poznański „Głos”, jako pismo podobnego typu. Są oba wyrazem prądu umysłowego najsilniejszego w kraju. Inne kierunki podobnych pism posiadają niewiele. Starczyłoby palców jednej dłoni na ich zliczenie...

A jakżeż się te pisma rozchodzą w społeczeństwie? Czy ono daje im dostateczne poparcie materialne? Czy ono odpowiada wartości pism i znaczeniu prowadzonej przez nie pracy? Tu niech sobie sam każdy odpowie.

Z POLA WALKI W ABISYNJI

Ik lwy bronią się Abisyńczycy, którzy niedarmo mają na sztandarach godło lwa na zielono - żółto - czerwonym polu.

Staraniem Narodowej Organizacji Kobiet w Poznaniu

p. mgr. Pelagja Michalska z Warszawy

wygłosi we wtorek, 8. bm., o godz. 20 w sali Księgarni św. Wojciecha (Aleje Marcinkowskiego 22, I p.), odczyt na wysoce aktualny temat:

„Kobieta żydowska w Polsce”

Uprasza się o liczne przybycie członków i sympatyków.

Polska - Austria 1:0 (1:0)

Udany rewanż za przegraną w Wiedniu 2:5 (1:3) — Zwycięską bramkę strzelił Matjas w 32 min. — Kisieleński, Albański i Martyna bohaterami dnia

Na prawo: reprezentacyjna drużyna piłkarska Austrii. Pierwsza trójka od prawej to: kierownik ataku Stoiber, słynny łącznik Gschweidl i kapitan drużyny, obrońca Rainer. Po prawej bramkarza Havlicka kłęczący „bombardjer” Binder. Na lewo: zwycięski zespół reprezentacji piłkarskiej Polski. Stoją od lewej: Martyna, Albański, Doniec, Piec, Kisieleński, Matyas, Wasiewicz, Kotlarczyk II, Dytko, Gemza i Malczyk.

Warszawa. — Piętnaście tysięcy widzów zaległo w niedzielę betonowy owal warszawskiego stadionu. Wszędzie tłok, na trybunach, na miejscach stojących, w krzesłach dostawionych, na torze kolarskim. Tłok i upał, bo słońce przygrzewa stale mocno, a niebo rozpostarło nad stadionem błękitny baldachim. Te tysiące przyszły na mecz reprezentacji Polski z Austrią, spragnione nie tylko pokazu dobrej sztuki piłkarskiej, ale przede wszystkim zwycięstwa barw biało-czerwonych, które od dłuższego czasu odnosiły jedynie porażki. Długie minuty wyczekiwania wypełniło przyglądanie się zawodom hokeja na trawie między poznańskim WKS-em a gnieźnieńską „Stellą”. Patrzono z dużym zainteresowaniem. Był to debiut tej gałęzi sportu na terenie stołecznym. Inna rzecz, czy się udał, czy pozyskał zwolenników. Poziom bowiem spotkania nie był szczególny. — Zwyciężyła drużyna grodu Lecha w stosunku 3:1.

SKŁAD DRUŻYN

Austriacy wystąpili w następującym składzie: Havlicek; Reiner (obaj Vienna), Schlauf (Florisdorf); Lebeda (Libertas), Urbanek (Admira), Skoumal (Rapid); Brousek (Libertas), Gschweidl (Vienna), Stoiber (Admira), Binder (Rapid) i Holetz (Vienna).

Skład Polaków: Albański; Martyna i Doniec; Kotlarczyk II, Wasiewicz i Dytko; Piec, Gemza, Matyas, Malczyk i Kisieleński.

„POLSKA, ALLEZ, ALLEZ!”

Gwizdek i Austriacy rozpoczynają grę. Jest 12.05. Piłka zrazu wędruje po środku boiska, nagle Brousek podciąga niebezpiecznie i centruje. Albański jest jednak na miejscu. Obronił „pewną” bramkę. Polacy rewanżują się z kolei atakiem, ale Havlicek broni, wprawdzie wykazuje przytem pewną

Bogdan Kędziński (Mickiewicza), który w skoku wyżej zajął po rozgrywce drugie miejsce.

nerwowość, jak wogóle całe trio obronne gości, u których zato pomoc i napad pracują jak w zegarku, przyczem goście zdobywają lekką przewagę i spokojnie zdobywają metr po metrze. Znow Kisieleński oddaje bardzo ostry strzał, ale Havlicek wyciąga się w robinsonadzie i wybija piłkę na róg. Publiczność jest rozpalona do białego i rozpoczyna chóralny doping naszej drużyny okrzykiem „Polska allez, allez”. Austriacy zdobywają kornera, który mija bez echa. Zwolna zaczyna się uwypuklać nierówność naszego zespołu, tyły pracują beznagannie, ale pomoc szwankuje. Napad zaś rozpada się zupełnie. Matjas zwinia rzut wolny, piłkę otrzymuje Binder, przebija się ale w ostatnim momencie hamuje go Kotlarczyk. Wasiewicz podaje Matjasowi, ładna akcja prawą stroną, potem strzał i róg. Mimo niezdecydowanego oblicza, atak polski zagraża bramce austriackiej wcale poważnie, wprowadzając na trybunach gości spore zamieszanie. Znow ładny nasz wypad wśród oklasków publiczności. Główka Gemzy jednak mija się z celem.

MATJAS STRZELAI

W 32 min. dostaje piłkę Kisieleński. Pędzi ku bramce, mija jednego, drugiego Austriaka, a będąc w opalach, podaje Malczykowi, który znow piłkę skierowuje lekko ku tyłowi do Matjasa. Krótki suchy strzał i piłka płasko wpada w prawy róg bramki austriackiej.

Entuzjazm niebawem, widzowie szaleją z radości. Ale goście nie załamują się. Raz za razem suną na bramkę Albańskiego, który zdaje się troić, udaremniając wszelkie zakusy gości. Już zdawało się, że padnie wyrównanie. — Pod naszą bramką bowiem powstało kłębawisko nóg, ale Martyna ratuje dalekim wykopem. Kisieleński znajduje się w rewelacyjnej formie, przechodzi przez przeciwników, jak przez masło, lecz zamiast oddać wolnemu Matjasowi, strzela ponad poprzeczkę. A mogła być bramka. Austriacy zdobywają wprawdzie z kolei róg, ale nie wykorzystują dobrego podania Brouska. Polacy znow przeważają, ale niemoc strzałowa naszych napastników jest wprost zastraszająca. Tak mija pierwsza część gry.

PO PRZERWIE ZMIANA POZIOMU GRY

Po przerwie poziom meczu zmienił się mocno na niekorzyść. Obie drużyny grały ostro i nerwowo, przyczem ze smutkiem podkreślić trzeba, że ostra gra zapoczątkował Malczyk, który był beznadziejny i nie podał dosłownie ani jednej porządnej piłki. Sytuacja Polaków była groźna, grali bowiem pod słońce, co umiejętnie wykorzystywali Austriacy. Martyna popisywał się dalekimi wykopami.

W 43 min. następuje groźny moment pod naszą bramką. Wasiewicz zwinął rękę i Binder strzela wolnego z linii z 16 metrów. Pachnie mocno bramką. Polacy tworzą mur, pada strzał i piłka przelatuje lekko nad bramką. Wszyscy znow odetchnęli. Jeszcze kilka obustronnych ataków i rozlega się końcowy

gwizdek sędziego plk. Redlicha, który mecz poprowadził wzorowo, mimo, że miał dość trudne zadanie. Rozentuzjowane tłumy wpadają na boisko i wynoszą bohaterów spotkania: Martynę, Kisieleńskiego, Albańskiego i Matjasa na ramionach. Zasiężyli sobie na tę owację.

ELJOT.

Wywiady po meczu

Po meczu przedstawiciel P. A. T. zyskał kilka wywiadów o wrażeniach z przebiegu zawodów.

P. Redlichs, sędzia zawodów: Zasłużone zwycięstwo Polaków, którzy byli drużyną lepszą. Wiedeńscy przeprowadzali szereg zawiłych kombinacji, ale uderzał u nich brak polskiej ambicji i chęci zwycięstwa. Najlepszy z Polaków — Martyna. Kisieleński i Matjas, a u Austriaków — Reiner i Brousek.

P. Kałuża, kapitan Związku PZPN: Do czasu gdy nie wyrobimy sobie publiczności, trudno będzie osiągnąć większe sukcesy. Nasza publiczność gdy widzi w swojej reprezentacji gracza słabszego, zamiast zachęcić go, peszy go do reszły gwiz-

zdami i wrogimi okrzykami. To niestosowne. Zwycięstwo Polaków uważam za zasłużone.

P. Reiner, kapitan austriackiej drużyny, jest zły na swych kolegów i sędziego za podyktowanie w pewnej chwili wolnego dla Austriaków, zamiast karnego jaki się — zdaniem jego — należał Wiedeńczykom.

Matjas, zdobywca jedynej bramki: Grało mi się naogół dobrze, chociaż z nogą nie jest jeszcze wszystko w porządku. Nie znam zupełnie gry Malczyka i Giemzy. Uważam, że powinniśmy wygrać w cyfrowo wyższym stosunku.

Martyna, kapitan polskiej drużyny: Gdyby, Matjas miał lepszych partnerów, Austriacy ponieśliby znacznie dotkliwszą klęskę. Z gry całej drużyny jestem zupełnie zadowolony.

Kilka danych cyfrowych

Polska reprezentacja piłkarska rozegrała dotychczas 66 spotkań międzypaństwowych, z których wygrała 25 spotkań, przegrała 31 i remisowała 10. Ogólny stosunek bramek wynosi 141:137 na naszą korzyść.

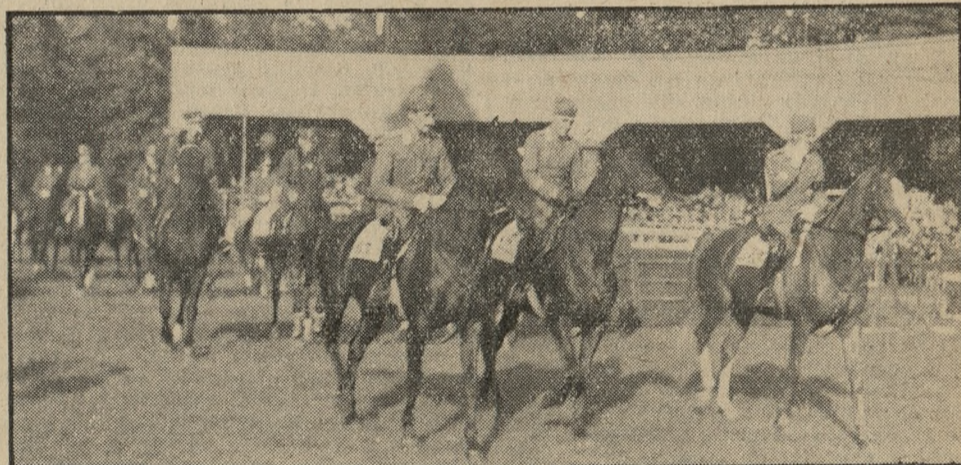
Z Austrią graliśmy dotychczas 4 razy. W r. 1929 w Grazu wygraliśmy 3:1, w następnym roku w Krakowie wygraliśmy również w stosunku 3:1, w r. 1935 w Wiedniu przegraliśmy 2:5. Ogólny stosunek bramek wynosi 9:7 na naszą korzyść.

Austria — Węgry 4:4 (2:4)

Pierwszy zespół austriacki, który, jak wiadomo, pokonał w meczu eliminacyjnym drużynę, która walczyła z Polską, zaledwie 1:2, spotkał się z Węgrami w meczu, rozgrywanym w ramach turnieju o puchar środkowej Europy. Spotkanie było niezwykle zacięte. Już w 5 min. Węgrzy zdobyli prowadzenie przez Toldiego, zaraz jednak wyrównał środkowy Bicam. Krótko potem ponownie prowadzenie dla Węgrów zdobywa Vincze. Wyrównanie pada w 11 minucie znowu ze strzału Bicama. Gra się wyrównuje, lecz przed upływem połowy Węgrzy zwiększają tempo i zdobywają dwie bramki przez Sarosiego i Vinczego. Po przerwie Austriacy poprawiają się i zdobywają strzałami Bicana w 14 i Hofmana w 21 min. wyrównanie. Publiczności zebrano na wiedeńskim stadionie 40 tysięcy.

Dania — Finlandja 5:1 (3:0)

Kopenhaga. Najważniejszy ten z cyklu rozgrywek o mistrzostwo państw skandynawskich mecz międzypaństwowy odbył się w obecności 25 tysięcy widzów. Reprezentacja Danii miała swój najlepszy dzień i górowała zdecydowanie nad przeciwnikiem. Bramki strzelili dla Danii lewy łącznik Udaler, dwie, środkowy Thiel-sen, lewoskrzydłowy Knut Soerenson i prawy łącznik Kleven po jednej. Jedyna bramka dla Finlandji przy stanie 3:0 po przerwie zdobył prawy łącznik Groenlund. (Tel. wł.)

Ekipa włoska, która zdobyła wczoraj „Puchar Narodów” w konkursach warszawskich.

„Ruch” bije „VfB-Stuttgart” 2:0 (0:0)

Wielkie Hajduki. — Mecz ten odbył się w ramach uroczystości jubileuszowych „Ruchu”. Gospodarze wystąpili z 5-cioma rezerwowymi. Mimo tego osłabienia „Ruch” był drużyną lepszą i wygrał zasłużenie. Tylko dzięki

doskonałej obronie bramkarza gości Niemcy nie zeszli z boiska z większą porażką. Bramki zdobyli Peterek i Włodarz. Publiczności zebrano ok. 12 tys. osób. Zawody odbyły się na nowym stadionie „Ruchu” (Pat)

Sztafeta gimn. Paderewskiego, która w biegu 4x100 m zajęła drugie miejsce za zespołem gimn. Mickiewicza. Od lewej: Jasiewicz, Bajerlein, Pieńkowski i Szaj. Z prawej Fellnerówna (Zamojskiej), przerywa jako pierwsza taśmę w biegu na 60 mtr.

Karioka i nudyzm

przechadki bez Baedekera 3

Trochę baliśmy się Hiszpani... Gdy się tego kraju nie zna z Baedekera, lecz wyłącznie z piosenek Własta — można mieć tremę. A nuż tutaj istotnie wszystko się sprawdza, co ten wieszcz pieje! A nuż tutaj — „on, ten hiszpański Don, uwodziciel żon, idzie z piekła sarabandę, jej kochanek Don Fernando” — i „pełen czarnej melancholji ostrzy swój nóż o pień magnolji”... To groza! A Hiszpanki? Jest taki poemat Własta, w którym pewna senorita (na imię jej Peppita, a może Carmencita) obiecuje, że zatoni albo „w uczu wirze”, albo w Gwadalkiwirze...

Mimo wszystko zapuszczamy się stosiedemdziesiąt kilometrów w głąb kraju.

Jedziemy samochodem z portu Cadiz do Seville.

Wszelkie nasze obawy przysły u samego progu Cadixu. Witano nas owacyjnie. Ponieważ musieliśmy się chwilami zapuszczać w bardzo wąskie uliczki, szofer nasz jechał stępą — często przystawał, gdyż na drugim końcu ulicy pojawił się inny wehikuł, albo zgoła osioł. Na tych krótkich postojach przekonaliśmy się, że Hiszpanie chyba nie ostrzą noża o pień magnolji. Przechodnie uśmiechali się do nas jak do starych znajomych. Może poznali po naszych nieskazitelnie skrojonych garniturach, że jesteśmy Anglikami? I uśmiechem witali bogatych turystów? Jednakże te ich uśmiechy były zbyt serdeczne i bezinteresowne, a gdybyśmy się nieśmiało uśmiechnęli nawzajem, tubylcy (nie wyłączając policjantów, żołnierzy, marynarzy i doróżkarzy) o mało co nie rzucili się nam w objęcia... W ten sposób odbył się nasz wjazd do Hiszpanji.

Za miastem roztacza się krajobraz, że tak powiem: reprezentacyjny. Jest tam wszystko, czego należy się spodziewać po pejzażu hiszpańskim:

a więc kaktusy, — wysokie, wzrostu na przykład pana Mąkowskiego; dalej agawy, palmy daktylowe (owoce ich podobno będą dojrzałe w styczniu), i zasadzone w równych szeregach drzewa oliwkowe, podobne do wierzb. Z prawej strony szosy, zresztą pierwszorzędnej, widać w oddali wysokie szczyty gór; nie znam ich nazwy, niech sobie czytelnik poszuka na globusie.

Mijałymi jeźdźców na osłach i dwukołowe wozy, do których były

zaprzężone po dwa lub trzy muły, idące „gęsiego”.

W Sevilji stanęliśmy w hotelu „Majestic” (Hiszpanie wymawiają to: Machettik!). Do stołu podawał nam kelner, który znał tylko język hiszpański; stanowiło to wielką przeszkodę w zbliżeniu się dwóch narodów, tem większą, że ów uśmiechnięty Hiszpan koniecznie chciał się wobec nas wywnętrzyć, dużo nam opowiadał w języku Cervantesa i na mięgi, opiekował się nami jak nianka, — a gdy Wit go poczęstował papierosem (oczywiście „Płaskim”!), chłop wyskakiwał ze skóry: zaglądał do dziurki tekturowego ustnika, dmuchał w nią — słowem zachowywał się jak murzyn na widok, powiedzmy: wirówki, albo „Pochodu na Wawel”... Nawiasem mówiąc, hiszpańskie papierosy są szalenie podłe i każdy zagraniczny papieros jest dla tubylców rarytasem.

Śniadanie było pierwszorzędne; dla smakoszy przepisuję „menu”: wpięty bardzo wymyślne hors d'oeuvre — potem „oeufs Mollets Florentine”, dalej „Louvine à la Ruusse, sauce Mayonnaise”, — „Filet Grillé Maître d'Hôtel, pommes sautées” — ciastka i na koniec melon. Pilo się do tego Rioja Blanc, po trzy złote butelka. —

Potem spacerowaliśmy po mieście. Trudno tu nie zablądzić. Niema prawie zupełnie prostych ulic. Domki kapryśnie porożstawiane, jeden nic sobie z drugiego nie robi. Za okratowanymi oknami siedzą niewiasty — jakoś tak się złożyło, że widzieliśmy wtedy same stare i brzydkie, bardzo brzydkie, więc słusznie trzymają je za kratkami!

Przed Alkazarem (o nim będzie mowa w przyszłej korespondencji) otacza nas chmara lotnych kupców. Jeden z nich proponuje nam krawaty. Porozumiewamy się zapomocą bigosu z różnych języków, liczy pokazujemy na palcach. Hiszpanicz wyjmuje ze zwoju niebieski krawat:

„Model Karioka — dupesos!” (to znaczy: dwa pesety, czyli mniej więcej półtora złociszka).

Pokazuję mu swój krawat: „Model Marellos Dziennikos. Vingt pesetas!” — i na palcach wyliczam mu dwadzieścia.

Handlarz oniemiał, bada jedwab mojego krawatu i już nie śmie mi wypchać swej biednej tandety; zrezygnowany chce odejść — oczywiście z uśmiechem...

Kupuję jednakże „Kariokę”. Dziennikowi oko zblięje, gdy ujrzy ten niesamowity model: niebieski „jedwab”, a na nim czworokątne blaszki! Dziwny kicz. Zresztą możliwe, że moda krawatów z blaszkami doszła w naszej nieobecności do Poznania, przyjęła się i wszyscy dżentelmeni noszą „Kariokę”... Widziałem później w Algierze, za witrynami pierwszorzędnych sklepów toalety damskie, również z jedwabiu nabijanego podobnymi blaszkami; a kartki przyczepione do sukien głosiły „vient de paraitre”...

Poza tem za pół peseta kupiłem w kiosku pismo pod tytułem „Pentalfa”.

DLA OCHRONY PRZED
GRYPA
ANGINA
i CHOROBYMI
Z PRZEZIEBIENIA
STOSUJE SIĘ
TABLETKI
PANACRIN
LAB. CHEM. FARM. MAG. A. BUKOWSKI. WARSZAWA

ng 16 277

Jest to organ hiszpańskich nudystów! Nudyści hiszpańscy mają tę charakterystyczną cechę, że nie noszą się nago. Tak przynajmniej wynikałoby z pisma, które nabyłem, i z zamieszczonych w niem fotografii. Pod nagłówkiem „Desnudismo no es pornografia” widnieje zdjęcie, wyobrażające grupę ludzi w szczylnych trykotkach kąpielowych... W podobnym stylu utrzymana jest reszta ilustracji, — za wyjątkiem jednej: małe dziecko leży gołe na prześcieradle, podpis: „Italo Ricci, de 5 meses”...

Pięciomiesięczny nudysta!
Pocziwy ten naród hiszpański...

Taki był początek naszej pierwszej wizyty w Sevilji. Następnym razem opowiem Państwu trochę o budynkach i obrazach — i o tem, że Hiszpanie są, koniec końców złymi kupcami.

ARTUR MARJA SWINARSKI.

Enrico Mainardi, mistrz wiolonczeli, wystąpi w jutrzejszym pierwszym koncercie symfonicznym.

„Beatrix Cenci”, opera Różyckiego, w Teatrze Wielkim wystawiona z wielką starannością. Piękna scena z a. III.

W niedzielę, dnia 13 b. m. gra Józef HOFMANN

Poraz pierwszy przyjeżdża do Poznania największy pianista obok Paderewskiego, Józef Hofmann i wystąpi z koncertem w niedzielę, dnia 13. bm. w auli uniwersyteckiej. Wielki ten pianista rodem z Krakowa powołany został przed wielu laty na stanowisko jednego z największych konserwatorów w Ameryce „The Curtis Institut” Philadelphia, które to stanowisko do dziś piastuje. Józef Hofmann, który w Ameryce jest tak czczony i uwielbiany jak Paderewski, przez długie lata nie pojawiał się na estradach europejskich, a gdy w ubiegłym roku postanowił podjąć tournée koncertowe w

Europie, pierwszy koncert dał w swojej ojczyźnie, tj. w Polsce. Zapowiedziane koncerty w Europie wywołały wielki entuzjazm we wszystkich miastach gdzie wielki nasz mistrz miał wystąpić. Starsza generacja, która podziwiała Józefa Hofmanna jeszcze przed wojną światową i w jej pamięci pozostała niezrównana gra tego pianisty nad pianistami, zapelniała sale do ostatniego miejsca.

Występ Józefa Hofmanna w Poznaniu będzie największym wydarzeniem artystycznym od wielu, wielu lat.

Bilety do nabycia w firmie A. Szrejbrowski, ul. Pierackiego 20, telefon 56-38.

ng 11 953

W niedzielę, dnia 6 października 1935 r., o godzinie 20, zmarł nagle, opatrzony Olejami św., mój najukochańszy i najdroższy mąż, nasz najtroskliwszy i najlepszy ojciec, teść, dziadek, brat, szwagier, wuj i kuzyn, ś. p.

Józef Konieczny

przemysłowiec

przeżywszy lat 57.

Pogrzeb odbędzie się w środę, dnia 9-go b. m., o godzinie 13,30 z domu żałoby, przy ulicy Moniuszki 1, na cmentarz św. Piotra.

Msza św. z wigiljami za duszę ś. p. Drogiego Zmarłego odbędzie się nazajutrz w czwartek, o godzinie 9-tej w kościele św. Trójcy, o czym donoszą wszystkim Krewnym i Znajomym

w ciężkim smutku pogrążeni

żona, dzieci i rodzina.

Gniezno, w październiku 1935 r.

ng 16 230

Osobnych zawiadomień nie wysyła się.

Dnia 5 października 1935 r., zakończył nagle swój pracowity i bogobojny żywot, opatrzony Olejami św., w 65 roku życia, mój najdroższy, całym sercem umiłowany mąż, nasz najtroskliwszy i najukochańszy ojciec, niezapomniany i kochający dziadek, mój najtkliwszy teść i najserdeczniejszy przyjaciel, ś. p.

Stanisław Budziński

em. dyrektor banku
Sodalis Marianus.

Pogrzeb odbędzie się we wtorek, 8. b. m., o godzinie 16 z domu żałoby przy Aleji Wielkopolskiej 4, na cmentarz św. Wojciecha. Msza św. nazajutrz w kościele parafjalnym św. Wojciecha o godz. 8.

O tej bolesnej stracie dodnosi

zg 11 961

Osobnych zawiadomień nie wysyła się.

żona z rodziną.

Dnia 5 października 1935 r., zmarł nagle na udar serca, urzędnik Banku naszego, ś. p.

Stanisław Budziński

Zmarły w ciągu swej długoletniej sumiennej pracy, zaskarbił Sobie pełne zaufanie władz przełożonych, a zalety Jego charakteru zjednały Mu ogólną sympatię współpracowników.

Zarząd i współpracownicy Banku Związku Spółek Zarobkowych Sp. Akc.

Dnia 5 października 1935 r., zasnął w Bogu, opatrzony Olejami św., ś. p.

Stanisław Budziński

Sodalis Marianus

przeżywszy lat 64. Pogrzeb odbędzie się we wtorek, dnia 8. bm. o godz. 16-tej z domu żałoby Aleja Wielkopolska nr. 4 na cmentarz św. Wojciecha.

Matka Boża, której wiernie służył, niech Mu wyjedna szczęśliwość wieczną. Polecając duszę Zmarłego modlitwom Szan. Członków, upraszamy o liczny udział w pogrzebie pod sztandarem z ryngrafami.

Pr 5 995-41.18

Prezydjum Sodalicii Kupców.

Dnia 5 października 1935 r., zmarła po krótkich lecz ciężkich cierpieniach, nasza wybitna członkini, niezwykle zasłużona działaczka społeczna i narodowa, ś. p.

Marja Rydlewska

żona lekarza dr. Celestyna uczestnik Powstania Wielkopolskiego 1918/19, odznaczona krzyżem Rady Ludowej, krzyżem Powstańca Wielkopolski.

Celem wzięcia udziału w obrzędzie pogrzebowym, dając temsamem dowód uczczenia pamięci Zmarłej, naznacza się zbiórkę przed kościołem farnym w środę, 9. bm. o godz. 9,45. dz 4 395

Zarząd Tow. Uczestn. Powstania Wlkp. 1918/19 im. Ignacego Paderewskiego stoł. m. Poznania.

ORYGINALNE PROSZKI
"MIGRENO-
NERVOSIN"
R.M.S.W. 21599
ZNAK FABR.
z KOGUTKIEM
SA ŚRODKIEM
KOJĄCYM BÓLE
ZASTOSOWANIE:

BÓLE GŁOWY
MIGRENA, NEWRALGJA
BÓLE ZĘBÓW
GRYPA, PRZEZIĘBIENIA
BÓLE: ARTRETYCZNE,
STAWOWE, KOSTNE I T.P.

ŻĄDĄCIE ORYGINALNYCH PROSZKÓW
ZE ZN. FABR. **KOGUTEK**
SPRZĘDAJA APTEKI

W środę, dnia 9 października 1935 r., jako w druga rocznicę zgonu syna i brata naszego, ś. p.

Michała Zywerta

odprawi się

msza św.

zg 11 960

w kościele św. Marcina o godz. 8, o czym zawiadamiają Krewnych, Znajomych i wszystkich życzliwych Zmarłego

rodzina.

DRZEWO budowlane,
stolarskie
poleca Składnica drzewa

G. Kowalkiewicz, Poznań, Strzelecka 14a Tel. 14-95
dz 8897

"Haftoplis"

wykonnie mereżki, okretki, —
dziurki, wykończenie szali, fal-
ban, pisowanie, dekstylizowanie,
hafty, monogramy, tarcze gimna-
zjalne, obciążanie guzików, nad-
rabianie stóp, podnoszenie oczek
terminowo najtaniej

Stary Rynek 6, tel. 28-10.
wejście Wiankowa.

